

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **J. B.**, narozený X
bytem X
zastoupený JUDr. Emilem Flegelem, advokátem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2025, č. j. KUUK/129669/2025/DS/Váv,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2025, č. j. KUUK/129669/2025/DS/Váv, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Děčín (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 2. 4. 2025, č. j. MDC/49616/2025/32/Koh, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání jednak přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a jednak přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

přičemž mu byla dle § 125c odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a dále byla žalobci dle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 2 500 Kč. Shora odkazovaných přestupků se měl žalobce dopustit tím, že dne 26. 1. 2025 v čase 13:57:44 hodin v Děčíně 27, na ulici Českolipské v oblasti označení dopravní značkou IZ 4a „Obec“, řídil motorové vozidlo tovární značky Peugeot, registrační značky X, v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, přičemž mu byla orgány Policie České republiky, v km 37,6, naměřena rychlost jízdy 81 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 78 km/h. Nejvyšší povolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci 50 km/h, tak žalobce překročil o 28 km/h. Dále se žalobce jako řidič nadepsaného motorového vozidla v rozporu s § 4 písm. c) zákona o silničním provozu neřídil dopravní značkou V 1a „Podélná čára souvislá“, nejel vpravo od této značky a v takto označením úseku pozemní komunikace předjížděl před sebou jedoucí služební vozidlo Policie České republiky. Žalobce se zároveň domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě úvodem stručně shrnul průběh správního řízení ve věci, přičemž poukázal na některé z jím uplatněných odvolacích důvodů a následně zrekapituloval i jejich vypořádání žalovaným právě v napadeném rozhodnutí. V návaznosti na to pak v řešeném případě namítl, že provedené měření rychlosti jeho jízdy bylo prokazatelně neplatné – resp. v rozporu s návodem k obsluze měřicího zařízení, který nebyl součástí správního spisu a nebyl ve správním řízení proveden jako důkaz, tudíž ani nebylo zřejmé, podle čeho správní orgány výsledek měření rychlosti posuzovaly.
3. Dále namítl, že se žalovaný vůbec nezabýval pozicí vozidla zachyceného na snímku z měření, tedy zda se nachází v radarovém svazku, a zda se proto jedná o platné měření. Současně v tomto ohledu poukázal na hodnocení správního orgánu I. stupně, který dle žalobce nesprávně posoudil užití rychloměru v souladu s návodem k obsluze, ačkoliv ten nebyl součástí spisového materiálu a nebyl proveden jako důkaz. Správní orgán I. stupně dle žalobce rovněž nepřípadně uvedl, že je zadní část vozidla na odjezdu zachycena v prostoru radarového svazku – tj. měřenou rychlost shledal za platnou, ačkoliv se celé vozidlo prokazatelně nachází mimo radarový svazek. K tomu žalobce dodal, že se na dotčeném snímku zároveň nachází celá řada reflexních ploch – patník, kovové sloupky a plot, stožáry vysokého napětí a reklamní deska. Podle žalobce tak žádnému vozidlu rychlost změřena nebyla, resp. měření rychlosti bylo provedeno neplatně – v rozporu s návodem měřicího zařízení, a jeho výstup proto nemůže sloužit jako důkaz ve věci. Žádný důkaz, z něhož by vyplývalo, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, resp. z něhož by vyplývalo, jakou jelo vozidlo žalobce rychlostí, tedy v posuzovaném případě nebyl proveden. Napadené rozhodnutí tudíž žalobce považoval za nezákonné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve krátce zrekapituloval dosavadní průběh projednávané věci, jakož i uplatněnou žalobní argumentaci. Následně odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž doplnil, že byl v daném případě shledán jednoznačný výsledek měření rychlosti dotčeného vozidla, poskytnutý certifikovaným a ověřeným

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

rychloměrem bez chybového hlášení, což fakticky znamená bezvadné změření rychlosti vozidla, jelikož funkce měřicího zařízení je naprosto automatická a při jakémkoliv chybném měření, nebo při ztrátě napětí, dojde automaticky k vypnutí přístroje. K tomu žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu stran průběhu automatických korekcí užitého měřicího přístroje RAMER10 C s tím, že v případě nesprávného způsobu jízdy měřicího vozidla přístroj vyhodnotí měření jako nesprávné a záznam neuloží. Zároveň zmínil, že daný měřicí přístroj vyhledává v posloupnosti změřených hodnot úsek, který je nejvhodnější pro maximální přesnost měření. Dodatečně pak probíhá ještě ověření výsledku měření a kontroluje se znovu správnost měření. Pokud by kontrola ukázala více než povolenou odchylku, bylo by měření přístrojem automaticky anulováno.

5. Závěrem vyjádření žalovaný dodal, že po celou dobu správního řízení žalobce jím nyní vznesená tvrzení neuváděl.

Replika žalobce

6. V podané replice žalobce konstatoval, že mu není jasné, na základě čeho žalovaný vyslovil závěry podávající se z jeho vyjádření k žalobě. Dle žalobce totiž návod k poukazovanému měřicímu zařízení obsahuje řadu ilustračních snímků, svědčících o tom, že radar změřil rychlost a pořídil fotografie vozidel, ačkoliv sám výrobce radaru u těchto snímků uvedl, že došlo k nesprávnému měření (na těchto fotografiích je dokonce změřena rychlost, ačkoliv se na nich nenachází žádné vozidlo). Podle názoru žalobce tedy dotčený rychloměr měří rychlost a ukládá snímky i při nedodržení návodu k obsluze, jak prezentuje sám výrobce tohoto měřicího zařízení. K tomu žalobce odkázal také na judikaturu Nejvyššího správního soudu o tom, že fungování rychloměru je otázkou technickou, a proto je způsob jeho fungování nutno vždy odůvodnit a podložit důkazy. Poté zopakoval, že návod k měřicímu zařízení nebyl založen do správního spisu, resp. nebyl proveden jako důkaz, a tudíž správní orgány nemohly posuzovat, zda měření rychlosti proběhlo v souladu s tímto návodem.
7. Následně žalobce zmínil, že je napadené rozhodnutí navíc v rozporu s rozhodováním Ministerstva dopravy, které mj. metodicky vede správní orgány v oblasti přestupků v dopravě a sjednocuje jejich rozhodovací činnost. K tomu odkázal konkrétně na rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 26. 4. 2022, č. j. MD-13696/2022-160/3 (připojené k replice), popisující případ (pozn. soudu – nejednalo se o věc žalobce), kdy se na rychloměrem pořízené fotodokumentaci nacházela současně dvě vozidla, a tudíž bylo otázkou, zdali je takový snímek validní – prokazující přestupek překročení povolení rychlosti řidičem. V odkazovaném případě pak Ministerstvo dopravy zrušilo prvostupňové rozhodnutí a věc vrátilo k novému projednání (resp. doplnění dokazování).
8. Žalobce poté konstatoval, že ve věci použité měřicí zařízení vůbec neumí vyhodnocovat, zda bylo správně nastaveno a zda došlo ke správnému měření. Dále obsáhle citoval rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2024, č. j. 47 A 50/2022-70.

Jednání soudu

9. Ze soudního jednání konaného dne 31. 3. 2026 se žalobce i jeho právní zástupce písemně omluvili, přičemž výslovně souhlasili s projednáním věci v jejich nepřítomnosti (viz č. l. 43 soudního spisu). Soud proto v souladu s § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), věc projednal a rozhodl v nepřítomnosti žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

10. Pověřená pracovnice žalovaného při tomto jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě, přičemž navrhla, aby soud žalobu zamítl. Upozornila též na úplný obsah správního spisu, který obsahuje zcela objektivní a souladné podklady, svědčící o zákonnosti napadeného rozhodnutí.
11. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. provedl dokazování návodem k obsluze radarového měřiče rychlosti RAMER10 (zejména lze poukázat na strany 14 až 17, 20 až 22, 74 až 75, 87 a 100).
12. Naproti tomu soud dle nadepsaného ustanovení s. ř. s. pro zjevnou nadbytečnost neprovedl žalobcem navržené dokazování rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 26. 4. 2022, č. j. MD-13696/2022-160/3, neboť veškeré pro věc relevantní okolnosti zřejmým způsobem vyplývaly již z obsahu spisového materiálu předloženého ve věci žalovaným ve spojení se skutečnostmi zjištěnými v rámci doplnění dokazování soudem. Stávající důkazy tak dle názoru soudu plně dostačovaly ke zjištění skutečného stavu věci. Nadto se nadepsané rozhodnutí Ministerstva dopravy, jak ostatně plyne z tvrzení samotného žalobce, nijak netýkalo jeho osoby či nyní projednávaného případu.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. S ohledem na obsah a formulaci žalobních tvrzení soud úvodem upozorňuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, ze kterého plyne, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, nebo ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70). V rámci správního soudnictví se tedy od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud nesmí nahrazovat jeho projev vůle. Obsah, rozsah a kvalita žalobní argumentace tak předurčují obsah a rozsah následného soudního rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2022, č. j. 1 Afs 142/2022-49). Právě ve světle nadepsaných judikатурních závěrů tedy zdejší soud přistoupil k hodnocení uplatněných žalobních tvrzení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

16. Soud se pak zabýval meritem uplatněné žalobní argumentace, kterým byly námitky zpochybňující výstup z rychloměru RAMER 10 C, resp. správnost naměřené rychlosti vozidla řízeného žalobcem, neboť dané měření rychlosti bylo dle žalobce provedeno neplatně – tj. v rozporu s návodem použitého měřicího zařízení, který ani nebyl součástí správního spisu a proveden jako důkaz ve správním řízení.
17. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více.
18. Dle § 18 odst. 4 téhož zákona smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.
19. V návaznosti na výše uvedené zdejší soud připomíná, že jednání, z něhož byl přestupce obviněn, mu muselo být spolehlivě prokázáno. To v nejobecnější rovině plyne už ze základních zásad správního řízení (§ 3 správního řádu), přičemž je to zvláště zdůrazněno ve věcech správního trestání (§ 69 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky). Přísné standardy přestupkového řízení, jejichž základy jsou formulovány i na ústavněprávní a mezinárodní úrovni, však zároveň nemají vést k výkladu, který by fakticky znemožnil jakýkoliv účinný postih přestupce za jeho protiprávní jednání (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2009, č. j. 9 As 54/2008-62, nebo ze dne 19. 1. 2024, č. j. 10 As 179/2022-27).
20. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že k prokázání přestupku spočívajícího v tom, že řidič automobilu překročil nejvyšší dovolenou rychlost, zpravidla stačí oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující jeho dostatečné zdokumentování (fotografiemi či videozáznamem z rychloměru obsahujícími údaje o provedeném měření) a ověřovací list rychloměru. V obecné rovině lze tedy říci, že uvedená kombinace podkladů často poskytuje dostatečné množství informací pro to, aby správní orgán dostal požadavkům § 3 správního řádu, tj. aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015-56, ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015-47, a ze dne 29. 9. 2020, č. j. 5 As 247/2018-39, nebo usnesení téhož soudu ze dne 29. 11. 2024, č. j. 8 As 289/2023-37, a ze dne 4. 4. 2025, č. j. 8 As 124/2024-50). Také v rozsudku ze dne 3. 3. 2011, č. j. 7 As 18/2011-54, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že takové důkazní prostředky jsou v zásadě dostatečné k objasnění skutkového stavu, a to zvláště za situace, kdy přestupce nepopírá, že to byl on, kdo byl změřen při jízdě, a toliko tvrdí, že nesouhlasí s naměřenou rychlostí.
21. Příležitým je v nyní projednávaném případě též poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2024, č. j. 6 As 194/2023-30, v němž bylo vysloveno, že „*přestupek spočívající v překročení nejvyšší povolené rychlosti přitom spolehlivě prokazuje průkazná fotodokumentace ve spojení s údaji o provedeném měření, spolu s oznámením o přestupku a ověřovacím listem rychloměru, případně též v kombinaci se svědeckými výpověďmi zasahujících příslušníků Policie ČR nebo záznamem z průběhu měření (viz např. již citovaný rozsudek ze dne 22. 7. 2020, č. j. 6 As 69/2020-33, rozsudky ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, ze dne 23. 10. 2019, č. j. 8 As 228/2018-53, a ze dne 26. 11. 2019, č. j. 1 As 39/2019-29, nebo usnesení ze dne 2. 3. 2022, č. j. 6 As 9/2021-36). (...) Jak Nejvyšší správní soud vyslovil např. v rozsudku ze dne 18. 1. 2022, č. j. 10 As 182/2020-38, „ke zpochybnění výsledků měření nepostačují jen obecná a ničím nepodložená tvrzení stěžovatele. Ke zpochybnění výsledku měření musejí existovat*

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o bezvadnosti výsledku měření (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014-50).“

22. S citovanými názory Nejvyššího správního soudu se zdejší soud plně ztotožňuje, přičemž podotýká, že právě shora zmíněné podklady rozhodnutí – konkrétně oznámení přestupku ze dne 26. 1. 2025, úřední záznam ze dne 26. 1. 2025, záznam o přestupku obsahující fotografie měřeného vozidla s údaji o provedeném měření ze dne 26. 1. 2026, ověřovací list silničního rychloměru RAMER10 C ze dne 13. 3. 2024, č. 047/24, záznam o školení operátorů pro obsluhu silničního rychloměru RAMER10 C ze dne 13. 12. 2024, fotodokumentace z místa zastavení vozidla řízeného žalobcem (konkrétně vozidla registrační značky 2SF 2696 a lustrace žalobce) a videozáznamy z kamer umístěných ve služebním vozidle Policie České republiky (zachycující přestupkové jednání žalobce), tvořily základ pro zjištěný skutkový stav také v aktuálně posuzovaném případě.
23. Z odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu současně vyplývá, jak už bylo ostatně shora naznačeno, že pouze je-li některý z těchto důkazů relevantně zpochybněn, je třeba dokazování doplnit (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 1 As 306/2017-32, ze dne 30. 7. 2015, č. j. 9 As 42/2015-39, ze dne 8. 10. 2021, č. j. 1 As 38/2021-24, a ze dne 24. 9. 2014, č. j. 6 As 187/2014-60, nebo usnesení téhož soudu ze dne ze dne 13. 3. 2024, č. j. 6 As 194/2023-30). Toto zpochybnění nicméně musí spočívat v konkrétním tvrzení, na jehož základě je přiměřeně pravděpodobné, že na takovéto důkazy se nelze pro zvláštní okolnosti či důvody spolehnout. Ke zpochybnění výsledků měření tedy nepostačují toliko teoretické úvahy, nepodložené žádnou konkrétní skutečností. Jinak řečeno, pro důvodné zpochybnění je nezbytné, aby bylo dodržení postupu měření skutečně účinně znevěrohodněno (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, či ze dne 20. 2. 2020, č. j. 6 As 182/2019-38).
24. Takové důvody však dle názoru soudu v řešeném případě nevyvstaly, neboť spáchání předmětného přestupku prokazuje celý komplex důkazů obsažených ve správním spisu. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobcem potvrzuje zejména záznam o přestupku ze dne 26. 1. 2025 jako výstup č. 17420 ze silničního rychloměru RAMER10 C, výrobního čísla 12/0022, nastaveného proškoleným operátorem nstržm. P. F. (OEČ X), v němž jsou obsaženy zejména snímek z rychloměru zobrazující vozidlo řízené žalobcem (registrační značky X), datum, čas a místo měření, dosah radaru (30 m), hodnota naměřené rychlosti (81 km/h) a rychlostního limitu v místě měření (50 km/h), vlastní rychlost měřícího (služebního) vozidla Policie České republiky (50 km/h), směr měřeného vozidla na odjezdu, informace o tom, že bylo měřeno v automatickém režimu a snímek registrační značky vozidla řízeného žalobcem. Zároveň je součástí spisové dokumentace ověřovací list použitého silničního rychloměru RAMER10 C ze dne 13. 3. 2024, č. 047/24, konkrétního výrobního čísla 12/0022, a to spolu s dokladem o školení operátorů pro obsluhu tohoto silničního rychloměru ze dne 13. 12. 2024 – mj. nstržm. P. F. (OEČ X), který rychloměr nastavil, ale i ppap. J. B. (OEČ X) jako svědka měření (člen hlídky Policie České republiky). V souladu s těmito údaji jsou pak informace podávající se z oznámení přestupku ze dne 26. 1. 2024 a úředního záznamu z téhož dne. Správní spis obsahuje také zřetelnou fotodokumentaci místa zastavení vozidla žalobce hlídkou Policie České republiky, resp. vozidla žalobce i s jeho osobou, jakož i lustrace žalobce v evidencích. Součástí spisové dokumentace jsou též videozáznamy z kamer umístěných ve služebním vozidle Policie České republiky, zachycující přestupkové jednání žalobce a konkrétní místo měření, jakož i následné jednání policisty se žalobcem jako řidičem změřeného vozidla.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

25. Podle hodnocení soudu z těchto důkazů ani z dalších podkladů obsažených ve správním spisu neplynou žádné (natož důvodné) pochybnosti o správnosti dotčeného měření. Na základě dříve popsaného proto nelze přisvědčit povšechným žalobním tvrzením stran toho, zda se přestupek vůbec stal. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti žalobcem totiž naprosto jasně potvrzuje již shora uvedená sada důkazů nepochybně svědčících pro závěr o tom, že se žalobce předmětného přestupkového jednání dopustil.
26. K námitkám zpochybňujícím vlastní výstup z rychloměru RAMER 10 C, resp. naměřenou rychlost vozidla řízeného žalobcem, poté soud poukazuje na konstantní judikaturu správních soudů, např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, v němž bylo přímo k nadepsanému měřicímu zařízení vysloveno, že dle autorizovaného metrologa v oboru silničních rychloměrů nelze obecně konstatovat, že v případě nedodržení návodu k obsluze by vůbec nedošlo ke změření rychlosti. Nedodržení návodu k obsluze by se však projevilo např. tím, že by měřené vozidlo bylo na snímku v nesprávné pozici (resp. pouze malá část takového vozidla). Při nesprávném způsobu jízdy měřicího vozidla pak může radar vyhodnotit měření jako nesprávné a neuloží záznam o přestupku. Nejvyšší správní soud současně uzavřel, že *„pokud by nebyl dodržen návod k obsluze, tak by neproběhly správně interní testy a verifikace měření a snímek by byl anulován, tedy vůbec by nedošlo k zobrazení výsledku měření na displeji radaru ani k jeho uložení, což však v daném případě nenastalo. Pokud je vytvořen radarem záznam, tak měřicí jednotka vyhodnotila proces měření jako správný.“* (srov. např. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 As 53/2017-42, ze dne 8. 4. 2022, č. j. 10 As 195/2020-35, či ze dne 19. 8. 2022, č. j. 2 As 142/2020-33). Pro hlubší porozumění procesů ověřujících správnost měření lze odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32, dle kterého *„měřič RAMER 10 C provede korekci podle vlastní rychlosti automaticky a v případě nesprávného způsobu jízdy měřicího vozidla (například prudké změny směru jízdy) vyhodnotí měření jako nesprávné a záznam o přestupku neuloží. (...) měřicí jednotka vybírá úsek, který je nejvhodnější pro dosažení potřebné přesnosti měření. Činí tak tím, že vyhledá v posloupnosti změřených hodnot úsek, který je nejvhodnější pro maximální přesnost. Po získání dostatečného počtu těchto měření je vypočtena průměrná hodnota rychlosti. Následuje ověření výsledku měření, tedy znovu se kontroluje další průběh signálu po změření rychlosti, a pokud by se o více než stanovenou chybu odlišoval, je měření anulováno, jinak je považováno za správné.“*
27. K výše popsanému soud zároveň uvádí, že odkazované vyjádření metrologa obsahuje nejen konkrétní posouzení určité situace, ale i obecně platné zákonitosti týkající se měřicího zařízení RAMER10 C. Ze závěrů citovaného rozsudku ostatně Nejvyšší správní soud opakovaně vychází, a to i v případech, ve kterých nebylo provedeno dokazování vyjádřením metrologa (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2022, č. j. 2 As 142/2020-33, ze dne 8. 4. 2022, č. j. 10 As 19/2020-35, nebo ze dne 26. 2. 2021, č. j. 4 As 283/2020-21). V posledně uvedeném rozhodnutí se navíc Nejvyšší správní soud zabýval také námitkou požadující provedení dalších důkazních prostředků za účelem prokázání správnosti naměřené hodnoty, přičemž konstatoval, že bylo-li ve věci odkázáno na relevantní judikaturu, v jejímž světle je doplnění dokazování nadbytečné, pak již nemuselo být prováděno.
28. Žalobce nicméně v nyní projednávané věci značně obecným způsobem namítl, že shora citované judikатурní závěry, aplikované ve správním řízení též žalovaným, nejsou správné. Žalobce totiž trvá na tom, že rychloměr RAMER10 C může vyprodukovat (vadný) záznam – snímek – rychlosti měřeného vozidla i v případě, že nebyl dodržen návod k obsluze.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

29. K tomu soud předně upozorňuje na fakt, že žalobce tuto argumentaci uplatnil poprvé až v podané žalobě, tj. nikoliv v rámci správního řízení, jak je zřejmé z odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a jeho doplnění.
30. V návaznosti na shora uvedené pak zdejší soud shrnuje, že zaznamenal-li rychloměr RAMER10 C měření rychlosti, znamená to, že byla dodržena část návodu k obsluze, kterou je prostřednictvím verifikace procesu měření schopen plně automatizovaně kontrolovat z podstaty svého technického řešení sám rychloměr. Nepřípustné ovlivnění měření podmínkami předpokládanými v návodu k obsluze, kterým bylo soudem provedeno dokazování ve věci, je pak nepochybně zjistitelné ze snímku měření, jehož vyhodnocení provádí proškolená obsluha rychloměru. Provedení verifikace procesu měření prostřednictvím záznamu měření ani vyhodnocení tohoto záznamu měření proškolenou obsluhou ovšem zcela nevylučuje, že nebyly porušeny některé pokyny návodu k obsluze. Ovšem porušení pokynů návodu k obsluze musí vyplývat z konkrétních důkazů – tj. nelze předjímat neodbornost proškolené obsluhy. Až v případě prokázání nedodržení návodu k obsluze by tedy musel být zkoumán vliv na výsledek měření. Pokud však nejsou v průběhu správního řízení zjištěny skutečnosti, které by svědčily o tom, že bylo postupováno v rozporu s návodem k obsluze, zároveň bylo zaznamenáno měření prostřednictvím snímku, který nevykazuje znaky nepřípustného ovlivnění měření, pak takový záznam měření představuje zcela způsobilý podklad pro rozhodnutí o přestupku.
31. Obecně tedy rychloměr RAMER10 C může zaznamenat měření i tehdy, nebyl-li dodržen návod k obsluze, resp. došlo-li k nepřípustnému ovlivnění měření, avšak ani přes tuto skutečnost nebylo možno shledat uplatněnou žalobní argumentaci důvodnou, jak bude ostatně vysvětleno níže. V daném případě totiž z ničeho neplyne, resp. nebylo prokázáno, že by byl podkladem rozhodnutí záznam o měření, které by proběhlo v rozporu s návodem, resp. bylo nepřípustně ovlivněno.
32. Zdejší soud přitom nemá za to, že by žalovaný vycházel z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, jak už tato byla dříve citována, která by se zakládala na (univerzálním) omylu, neboť právní názor v odkazovaných rozsudcích obsažený má podklad mj. i ve vyjádření autorizovaného metrologického střediska, a to právě ve vztahu k radarovému zařízení RAMER10 C. Soud k tomu shrnuje, že z dlouhodobé a ustálené judikatury správních soudů jasně vyplývá, že v případě pořízení snímku radarovým zařízením RAMER10 C proběhly veškeré interní verifikační procesy, a měřicí jednotka tedy vyhodnotila měření jako správné. Nedodržení návodu k obsluze by se pak mohlo na výstupu z měření projevit tím, že by měřené vozidlo bylo na snímku v nestandardní pozici, či s uvedením násobně vyšší (nerealistické) rychlosti. Tak tomu však v řešené věci seznatelně není. Téměř celé vozidlo (na odjezdu) řízené žalobcem je totiž na pořízeném snímku zachyceno, a to v odpovídající pozici.
33. V této souvislosti soud doplňuje i odkaz na obsah návodu k obsluze radarového měřiče rychlosti RAMER10, kterým provedl v daném soudním řízení dokazování. V něm jsou popsány tři varianty reflexe – jednoduchá, dvojitá a trojitá, které vedou právě k nesprávnosti výstupu z měření rychlosti. Jednoduchá reflexe vzniká na plochách, které se vyskytují rovnoběžně s jízdní dráhou (např. svodidla, parkující automobily apod.), přičemž se na důkazovém snímku projeví tak, že na něm není zobrazen žádný automobil, nebo se zde nachází automobil v ne zcela běžné poloze. Jednoduchá reflexe se také může projevit tak, že je stabilní potencionální reflexní plocha (např. dopravní značka) zobrazena na snímku a je k

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

ní přiřazena rychlost (rychlost vozidla jedoucího v protilehlém jízdním pruhu). Dvojitá reflexe nastává v situaci, kdy se radarový signál odrazí od velkoplošné reflexní plochy měřeného vozidla na velkoplošnou čelní plochu vozidla přijíždějícího v protisměru a od této plochy je dále odražen k měřicímu přístroji. V takovém případě se počítá rychlost obou vozidel a prokazatelně jsou tyto reflexní jevy patrné na nerealisticky vysoké naměřené rychlosti; vznik této reflexe je nadto dle poukazovaného návodu k obsluze vázán na splnění zcela specifických okolností, a tedy málo pravděpodobný. Trojitá reflexe poté spočívá v odrazu kolmých za sebou stojících odrazových ploch (tzv. koutových odrazečů); může se vyskytovat na ocelových konstrukcích jako např. mosty, kovová lešení apod. Typickým projevem je naměření dvojnásobné rychlosti oproti skutečné rychlosti. Vznik této reflexe je velmi málo pravděpodobný, a to pro nutnost splnění celé řady podmínek, navíc ji lze úplně anulovat výběrem místa měření.

34. Nutno zároveň zmínit, že se z předmětného návodu k obsluze podává, že měřicí jednotka vyhodnocuje, zda přijímaný signál pochází od vozidla, které projíždí oblastí měření (vyzařovacím svazkem radarové hlavy); určuje směr jízdy měřeného vozidla; vybírá úsek měřeného signálu, který je nejvhodnější pro dosažení potřebné přesnosti měření rychlosti; vypočítává hodnotu rychlosti jízdy měřeného vozidla; provádí kontrolu věrohodnosti změřené rychlosti; stanoví okamžik pro expozici digitální kamery tak, aby na snímku byla vždy zobrazena přední nebo zadní část vozidla bez ohledu na jeho délku. Dále je v něm popsáno, že lze činnost jednotky během měření rozdělit do čtyř fází: „1. Během fáze start měření počítač měřicí jednotky vyhodnotí, že do anténního svazku radarové hlavy vjelo vozidlo, zahájí měření a vyhodnotí rychlost a směr jízdy. V dalších fázích měření je pak blokováno měření signálu od vozidel jedoucích opačným směrem. 2. Po přechodu do fáze měření rychlosti vyhledá měřicí jednotka v posloupnosti změřených hodnot takový úsek, kdy jsou vytvořeny podmínky pro maximální přesnost. Po získání dostatečného počtu takových měření je vypočtena průměrná hodnota kmitočtu signálu v tomto úseku a z ní rychlost jízdy vozidla. 3. Následuje fáze ověření výsledku měření. Měřicí jednotka v této fázi kontroluje další průběh signálu po změření rychlosti. Pokud se hodnota kmitočtu během průjezdu měřeného vozidla úsekem stanovené délky neliší od průměrné hodnoty o více než stanovenou chybu měření, je měření považováno za správné. V opačném případě je měření anulováno. 4. Po úspěšném ověření následuje hledání konce vozidla a ukončení měření.“ Mimo tyto čtyři kroky měřicí jednotka též stanoví vhodný okamžik pro expozici digitální kamery tak, aby na získaném snímku bylo zobrazeno měřené vozidlo na příjezdu nebo na odjezdu podle volby měření, přičemž „odjíždějící vozidla jsou snímána až po ukončení celého cyklu měření a po zjištění konce vozidla. Pokud nedojde k ověření výsledků měření, je měření ukončeno ještě před aktivací kamery.“ Ze zásad pro měření za jízdy RAMER10 C poté plyne, že se „měření za jízdy pomocí radaru neliší od měření z místa. Nastavení parametrů je shodné jako při měření z místa. Měřič RAMER10 C si provádí korekci podle vlastní rychlosti automaticky a vždy zobrazí jen skutečnou rychlost měřeného vozidla. Měřit je možné jak vozidla v protisměru, tak i předjíždějící vozidla. Při měření za jízdy je důležité dodržovat konstantní rychlost měřicího vozidla a neměnit prudce směr jízdy. Měřič při nesprávném způsobu jízdy měřicího vozidla může měření vyhodnotit jako nesprávné a neuloží záznam o přestupku.“
35. Vycházejí ze všeho dříve popsaného tak soud dospěl k závěru souladnému s napadeným rozhodnutím, že v projednávaném případě proběhlo měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem správně. Předmětné vozidlo totiž není na snímku z rychloměru v neobvyklé poloze, naopak je téměř celé na odjezdu zachyceno. Silniční rychloměr RAMER10 C přitom

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

vygeneroval daný snímek z měření, aniž by jakoukoliv chybu detekoval. Veškeré žalobcem obecně poukazované předměty (patník, kovové sloupky a plot, stožáry vysokého napětí a reklamní deska) zároveň najisto netvořily překážku mezi radarem měřícího vozidla Policie České republiky a měřeným vozidlem řízeným žalobcem, jak se najisto podává ze záznamu o přestupku ze dne 26. 1. 2025 ve spojení s videozáznamy z kamer služebního vozidla Policie České republiky. Z daných podkladů je též naprosto zřejmé, že ve věci nenastala situace, kdy by došlo k nesprávnosti měření v důsledku shora definované reflexe (jakéhokoliv typu), neboť měřené vozidlo není v nestandardní poloze a nebyla mu ani naměřena násobně vysoká rychlost. Jak už bylo ostatně výše uvedeno, služební vozidlo jelo v době měření 50 km/h, přičemž předjíždějícímu vozidlu řízenému žalobcem bylo naměřeno 81 km/h. Jedná-li se poté o pozici vozidla řízeného žalobcem na snímku z rychloměru vzhledem k zobrazenému radarovému svazku, žalobce namítl, že toto vozidlo do anténního svazku vůbec nezasahuje. Žalobce však v této části argumentace zcela pomíjí skutečnosti plynoucí z návodu k obsluze dotčeného rychloměru, na jehož určité pasáže sám (účelově) odkazoval. Dle soudu je totiž podstatné, že se na daném snímku nachází toliko vozidlo řízené žalobcem, přičemž dle odkazovaného návodu jasně platí, že odjíždějící vozidla jsou snímána až po ukončení celého cyklu měření a po zjištění konce vozidla. Na základě už shora popsání postupu měření je přitom zjevné, proč bylo předmětné vozidlo kamerou zachyceno až na konci radarového svazku. Vzhledem k tomu, že byl radar nastaven na snímání odjíždějících vozidel, musel nejprve zjistit konec předmětného vozidla a až pak jej po proběhlém procesu změření zachytit (viz návod k obsluze radarového měřiče rychlosti RAMER10). Proto je logické, že se změřené vozidlo řízené žalobcem (konkrétně jeho zadní část) ve věci nacházelo až na konci radarového svazku, resp. hned za jeho koncem. Dle předmětného návodu k obsluze se nadto předepisuje optimální nastavení záběrového úhlu objektivu tak, aby vozidlo na odjezdu bylo zobrazeno právě včetně oblasti, kdy vyjíždí z radarového svazku – tj. dle soudu tak, jak bylo zachyceno vozidlo řízené žalobcem v záznamu o přestupku ze dne 26. 1. 2025. Soud s odkazem na zmiňovaný návod k obsluze, k nastavení citlivosti měřící jednotky na 30 m, jak bylo učiněno v řešené věci, navíc podotýká, že dle příslušné části návodu v místech se svodidly, či jinými odraznými plochami blízko trasy průjezdu, nastavení 30 m též eliminuje možnost vzniku chyby reflexí.

36. V posuzovaném případě tedy radarový měřič zaznamenal platný snímek rychlosti měřeného vozidla, a proto z něj bylo možno vycházet (resp. interní kontrolní mechanismy rychloměru vyhodnotily naměřenou hodnotu jako správnou, přičemž předmětný rychloměr v době měření rychlosti disponoval platným ověřovacím listem osvědčujícím technickou a funkční způsobilost použitého rychloměru a rovněž bylo ze seznamu proškolených policistů v manipulaci s dotčeným rychloměrem patrné, že nastavení do automatického režimu provedl právě řádně proškolený policista). Žádné jiné skutečnosti přitom nenasvědčují tomu, že by byl návod k obsluze daného rychloměru porušen, a že by tudíž nebylo lze vycházet z naměřené hodnoty (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 As 40/2017-32, ze dne 26. 2. 2021, č. j. 4 As 283/2020-21, či ze dne 10. 12. 2021, č. j. 3 As 366/2019-41). V souladu s relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu ve spojení s obsahem návodu k obsluze silničního rychloměru RAMER10 C a učiněnými (relevantními) zjištěními ve věci, proto bylo dle soudu najisto možné z výsledku provedeného měření vycházet.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

37. Soud pak v řešeném případě konstatuje, že pokud nebyl ve správním řízení konkrétní způsob měření kvalifikovaně zpochybněn, nemusely správní orgány založit do správního spisu poukazovaný návod k obsluze.
38. Nutno k tomu současně znovu upozornit na fakt, že žalobce ve správním řízení nijak nenamítal, že by byl rychloměr RAMER10 C použit v rozporu s návodem k obsluze; poprvé tato tvrzení uplatnil až v podané žalobě. Správní orgány proto nebyly povinny předmětný návod k obsluze do správního spisu zakládat, resp. jím provádět dokazování. Správní orgán I. stupně přitom toliko podpůrně (aniž by tím reagoval na konkrétní námitku žalobce ohledně nesprávného užití radaru) citoval závěry judikatury Nejvyššího správního soudu, a stejně tak následně učinil v odvolacím řízení žalovaný. Pro tyto účely tedy nebylo za vyvstalých a shora rekapitulovaných okolností třeba, aby dokazování návodem k obsluze bylo doplněno. Z těchto důvodů tak nebylo provádění návodu k obsluze jako důkazu ve správním řízení třeba (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2018, č. j. 8 As 9/2018-43, nebo ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 As 192/2017-39). Možno k tomu odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2014, č. j. 2 As 39/2014-30, že „*v předmětné věci ovšem ve správním řízení nebyl konkrétní způsob měření nikterak kvalifikovaně (ani jakkoliv jinak) zpochybněn. Proto správní orgány nemusely nutně založit do spisu předmětný návod.*“ Soud pro úplnost připomíná, že návod k použití rychloměru je především manuálem sloužícím obsluze zařízení k (usnadnění) zacházení s přístrojem. Schopnost toto zařízení obsluhovat je podložena dokladem o proškolení oprávnujícím konkrétního policistu provádět měření, resp. nastavení přístroje. Ničím nepodložená a spekulativní tvrzení žalobce ve věci pak v kontextu relevantních skutečností, jasně se podávajících z obsahu správního spisu, nemohou obstát, resp. jim nelze přisvědčit, neboť žádné pochybení při dotčeném měření rychlosti vozidla řízeného žalobcem, nebylo zjištěno.
39. Zmínil-li žalobce pouze v rekapitulační části žaloby také to, že se daného protiprávního jednání nemohl dopustit, neboť měl v obci vždy nastavený tempomat na 50 km/h, pak je i toto prosté tvrzení zcela nedůvodné. I kdyby totiž žalobce prokázal nastavení nejvyšší dovolené rychlosti v obci 50 km/h na tempomatu jím řízeného vozidla, což se však v soudním řízení nestalo, ani tato okolnost by nebyla způsobila zvrátit údaj o rychlosti měřeného vozidla zjištěný v rámci správného postupu měření za užití kalibrovaného silničního rychloměru (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2022, č. j. 7 As 96/2020-28).
40. Dle hodnocení soudu tak správní orgány v daném případě obstaraly sadu důkazů, která stran správnosti měření nevyvolává žádné pochyby, jak už bylo zdejším soudem v kontextu rozhodných zjištění a názorů plynoucích z přílehlavé judikatury Nejvyššího správního soudu dříve vyloženo. Žalobce naproti tomu nepřednesl žádná relevantní tvrzení, ani konkrétní důkazní návrhy, které by byly (alespoň hypoteticky) schopny zpochybnit skutková zjištění jednoznačně vyplývající z podkladů obsažených ve správním spisu. Správními orgány opatřené důkazy tedy bez pochyb osvědčily správnost měření rychlosti právě vozidla řízeného žalobcem. Jinak řečeno, v průběhu správního řízení nevyšlo najevo nic, co by vyvolávalo rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti učiněných zjištění pro posouzení viny žalobce z přestupku.
41. Vzhledem ke shora uvedenému zdejší soud ve věci uzavírá, že byla dostatečně prokázána vina žalobce způsobem, který zcela postačoval pro vydání rozhodnutí, že se právě on

dopustil namítaného přestupkového jednání spočívajícího konkrétně v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci.

42. Závěrem soud upozorňuje, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno mj. zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Soud se proto mohl věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci doručeno (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do dne 13. 12. 2025, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 13. 10. 2025. Projednání později uplatněných žalobních bodů by poté znamenalo nepřipustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Z těchto důvodů tedy soud nemohl přihlídnout k žalobnímu bodu, který žalobce nově vznesl až v učiněné replice ze dne 14. 1. 2026. Učinil tak totiž po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat opožděnou námitkou žalobce stran jím tvrzeného rozporu napadeného rozhodnutí s rozhodováním Ministerstva dopravy, které žalobce vystavěl toliko na jednom odkazovaném rozhodnutí Ministerstva dopravy ve věci třetí osoby, nijak nesouvisející s daným případem.
43. Pouze nad rámec k tomu soud též podotýká, že předmětem soudního přezkumu bylo v dané věci právě napadené rozhodnutí, resp. postup vedoucí k jeho vydání, založený na specifických okolnostech tohoto případu, jak už bylo v podrobnostech výše vyloženo, nikoliv rozhodnutí jiného (byť nadřízeného) správního orgánu vydané v nesouvisející věci. Nadto lze pro úplnost obecně poukázat i na fakt, že spojoval-li žalobce v replice s vydáním napadeného rozhodnutí rozpor s „rozhodovací praxí“ Ministerstva dopravy, kterou však dovozoval toliko z jednoho (izolovaného) rozhodnutí Ministerstva dopravy, jednalo se o argumentaci zjevně zcela mimoběžnou, jelikož pojem „rozhodovací praxe“ nelze univerzálně vykládat na základě pouze jednoho rozhodnutí odkazovaného správního orgánu.
44. Vycházeje z dříve popsaného tak soud ve věci uzavřel, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud proto žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a tudíž ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
45. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. výrokem II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 31. března 2026

Mgr. Radim Kadlčák v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.